

САША РАДОЈЧИЋ

НА ОСТРВИМА БЛАЖЕНИХ

ТЕЛО ПЕСМЕ

ено џа ено
мали божански музичар
прерущен у бумбара
црноџ као скривени део дуще
хоће да се расцрсне
од радости од задовољстива
од процвалоџ живота

мој пас привучен музиком
покущава да џа улови
да џа проџута стљеска
или щита већ пси раде
са летећим створењима

залеће се окреће и скаче
при сваком скоку у празно
шкљоцну ошпри зуби
додајући пакти
пај плес праје
док псу не додија
па опкаце до хлада
и пецко падне
на џусту праву

и док истлажен дахће
сијају њеџове крутне

људске очи
али шо у њима нису сузе
шо шио могу да окусим
није разочарање
шио у њима бљеска

ше вечери
бучни црвени авион
кружио је над предграђем
намеран да попрује
комарце зунзаре гамад
све од чега нема користи
шио не доприноси
општем благостању

пса сам увео у кућу
да не гледа помор
да сачувам његову невиности
да мирне снове сања

јер ено ено
у густој прави се црни
последњом снагом мрда
згрчено ускоро мрпиво
шело песме

НА ОСТРВИМА БЛАЖЕНИХ

гле, драга моја:
наца башиа постала је
медитеран.
без милости пржи звезда.

сред суве праве,
неколико бусенова
јоц одевених у зелено.
у њима се крије
неуморни цврчак.

погледај, драга:
наце мачке,

одрођени ноћни ловци,
проводе дане
на осирвима блажених.

наш̄ њас, лав ваирени,
силази у њодземље
и чека да му израсиу
још̄ две главе.
ако се њо не догоди,
изаћи ће да се дозива
са другим, мањим лавовима.

и ми смо од ваире саздани,
игра у нама њламичак,
њлеще неуморно.
леио је наще време,
сунце нам је браи.

њогледај: скоро је гола
смоквино дрво.
оикуда њолики сиид?
и чему?

јер, њогледај
и мене, драга моја:
како сам њи лей,
велик и миран.
заборављена алаиика,
наирсла камена њлоча,
свој соисивени сиоменик.

ДРУГИ СВЕТ

боје се њолако њовлаче
из њредела из њрава из крошњи
њоследње их чува небо

али без облика је
њиа одложена њалеииа
и све блеђа

оно ш̄ӣо̄ п̄рӣӣска у ноћи
није о̄ромна п̄разнина
ројеви звезда
вечни ш̄очак зодијака

већ ш̄о

дрӯги све̄ӣ

у који нам само сӯӣон
или п̄онекад сан
дају да п̄ривиримо

165

а трећи змај рече
ја могу за девет тренутака

за ш̄о нису п̄о̄п̄ребне речи
како п̄рӣӣскам п̄а̄учицу
п̄роклињући озоне
како ш̄очкови г̄рабе асфал̄ӣ
који јаукне и замирице
како ш̄она и п̄о
углавном челика и меса
п̄ре̄ш̄вара п̄рос̄ш̄оре у енерџију
доказује и о̄п̄вр̄ава еуклида

ш̄о неразумно усхићење
док ос̄тав̄љам за собом
п̄ӯш̄оказе п̄ӯшеве п̄ӯш̄нике
кривине п̄равце кривине
уснула села и п̄ред̄грађа
ноћ и зору који се п̄ре̄ӣру
ја мо̄гу за девеш̄ӣ п̄ренӯшака
до реке јордана и на̄ш̄ра̄г̄
ш̄о живу воду

јер ш̄о су се моје но̄ге
умножиле и сада се вр̄ше
ш̄о су се моје г̄руди ужариле

од журбе срчаних клиїова
јер ш̄о моје з̄рабљиве очи
бацају светлос̄и на свет̄и
који заист̄а постоји
док пролазим крај њега
ја никада нећу бићи

крајуш̄аци
моје ш̄ело је мој з̄роб
моје углавном челично ш̄ело
једнога дана ће исећи здобићи
прећојићи у дуге леје щ̄ије
а дуца ако је има
уселиће се у фелне
које ће неко узети
из похлеје или сажалења

ДИВЉЕ ОЧИ

ш̄о дете има
шецку шамну зриву
и дивље очи
из којих лије
ш̄уға
прећени млади вук
држи пред светом људи
за који га нико не припрема
његове очи су ш̄ако дивље
ш̄рачак нечега испоо
у мени и њима
браће мој
щ̄ија може да искупи
колико кајања љубави
колико непроћених година
и где би их уоци нашо